

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **AXIMA, spol. s r.o.**, se sídlem Poděbradova 301/133, Brno, zastoupeným Mgr. Tomášem Pelíškem, advokátem, **ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ PELÍŠEK, NAVRÁTIL & PARTNEŘI s.r.o.**, se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. 20567/15/5200-11432-701607,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 30. 9. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. 20567/15/5200-11432-701607, kterým žalovaný zamítl jednak odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III ze dne 22. 4. 2014, č. j. 1905962/14/3003-24901-711227 a dále

zamítl odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 4. 2014, č. j. 1906381/14/3003-24901-711227. Obě rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaný svým rozhodnutím potvrdil. Žalobce se domáhá přezkumu a zrušení označených rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správce daně prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Prvostupňový orgán vydal žalobci dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od **1. 1. 2010 do 31. 12. 2010**, č. j. 1905962/14/3003-24901-711227 ze dne 22. 4. 2014, kterým byla dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění do 31. 12. 2015 (dále též „zákon o daních z příjmů“) a podle § 143 odst. 1 a 3 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2015 (dále též „daňový řád“) doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši **114.000 Kč** a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ve výši 20 % z částky dodatečně doměřené daně, tj. 22.800 Kč.

[3] Prvostupňový orgán vydal žalobci dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od **1. 1. 2011 do 31. 12. 2011**, č. j. 1906381/14/3003-24901-711227 ze dne 22. 4. 2014, kterým byla dle zákona o daních z příjmů a podle § 143 odst. 1 a 3 a § 147 daňového řádu doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 ve výši **152.000 Kč** a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ve výši 20 % z částky dodatečně doměřené daně, tj. 30.400 Kč.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce tvrdí, že v rámci správního řízení bylo z jeho strany dostatečně a věrohodně doloženo předloženými důkazními prostředky, že sjednané plnění – reklama byla fakticky provedena, resp. fakticky uskutečněna tak, jak je na předmětných smlouvách a fakturách uvedeno. Má za to, že nelze hodnotit uznatelnost nebo neuznatelnost nákladů v souvislosti s pochybností správce daně ohledně osoby poskytovatele (dodavatele) reklamní služby. Dle žalobce je rozhodující, zda splnil podmínky pro uplatnění výdajů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů, což dle jeho mínění splnil, jelikož v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 daňového řádu prokázal naplnění podmínek dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů (smlouvy, faktury, fotodokumentace, komentáře, kalendář akcí, zprávy o auditu, bankovní výpisy apod.) zdůrazňuje, že výdaje za reklamu jsou výdaje pro účely související s podnikáním a mohou to být i reklamní služby poskytované ve formě reklamních nápisů, pokud slouží k prezentaci daňového subjektu. K fakticitě provedeného úkonu, a to k propagaci žalobce reklamou na závodních vozidlech, poukazuje na činnost firmy AUDIT-INVEST LTD., která prováděla monitoring reklamy. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu konstatuje, že postupoval zcela v souladu, když si od dodavatele služeb opatřil jako důkaz pro svá tvrzení zprávu o auditu služeb. Dále uvádí, že doložil i konkrétní termínový seznam využitých prezentačních akcí, které však žalovaný považuje za nedostatečný. Žalobce celkově brojí proti postupu správního orgánu, který dle něj, při hodnocení důkazů nepostupoval v souladu se zákonem a s judikatorními závěry. Některé

žalobcem navržené důkazy ani neprovedl, přičemž by jejich provedení mohlo mít zásadní vliv pro posouzení věci. Žalobce má za to, že splnil podmínky dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v pozdějším znění (dále též „s.ř.“). Tvrdí, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s důkazními prostředky a neuvedl argumentaci podloženou konkrétními skutkovými důvody, proč usoudil, že žalobce podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně nesplnil. Žalobce je dále toho názoru, že splnil všechny podmínky uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2013, č. j. 5 Afs 29/2012-47 a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2011, č. j. 7 Afs 55/2011-84 konstatuje, že unesl důkazní břemeno v souvislosti s prokazováním reklamních služeb poskytovaných na základě dlouhodobého smluvního vztahu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném zdejšímu soudu dne 27. 11. 2015, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť předložené důkazní prostředky jsou toliko formální povahy a samy o sobě nemohou prokázat, že plnění byla fakticky uskutečněna tak, jak je na předmětných fakturách uvedeno. Zdůrazňuje, že ze strany správců daně obou stupňů bylo dbáno zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu. Stran konkrétního hodnocení jednotlivých důkazů si žalovaný dovoluje odkázat zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i na zprávu o daňové kontrole. Žalovaný konstatuje, že v daném případě nebyl prokázán ani primární předpoklad, tedy zda byl výdaj na tvrzené plnění skutečně vynaložen, neboť nebylo postaveno najisto ani to, zda skutečně prezentace loga proběhla způsobem dle předložených listinných důkazů. Ke kalendáři akcí žalovaný uvádí, že z této listiny nijak nevyplývá, že by si žalobce poskytování reklamy jakkoli ověřoval, pouze se spokojil s poskytovatelem plnění zpětně předloženou listinou. Navíc žalovaný zdůrazňuje, že žalobci tak nebylo předem známo, na jakých konkrétních závodních akcích má být reklama prováděna, takže realizaci mohl na internetu ověřovat až zpětně, což však nebylo doloženo. Ke zprávě o auditu žalovaný uvádí, že zpráva neobsahuje způsob prezentace reklamy na závodech, tj. zda se závodní vozidlo účastnilo aktivně či pasivně konkrétní akce, neobsahuje informace, na jakém vozidle a na kterých akcích se reklama prováděla, kterou stáj vozidlo zastupovalo, kdo vozidlo v případě aktivní účasti řídil a v případě pasivní účasti není zřejmé, kde se mělo vozidlo na jednotlivých akcích nacházet. Z auditorské zprávy není patrné, jak měla kontrola provedení reklamy probíhat. Žalovaný trvá na tom, že nelze dovodit, že žalobce faktickou kontrolu předmětného plnění skutečně prováděl. Žalovaný zásadně odmítá názor žalobce, který tvrdí, že splnil svoji důkazní povinnost tím, že předložil tzv. playlist, jelikož pouhým předložením tohoto důkazu není podloženo to, že reklama byla fakticky prezentována. Správce daně nemá povinnost přisoudit důkazním prostředkům právě tu vypovídací hodnotu, kterou jim přisuzuje daňový subjekt. Z pouhého subjektivního nesouhlasu žalobce s hodnocením provedeného důkazního prostředku nelze dovozovat pochybení správce daně, když v daném případě se žalovaný správní orgán vyčerpávajícím způsobem vypořádal s tím, proč důkazní prostředky předložené žalobcem nelze vzít za důkaz o jeho tvrzeních.

[6] K navrhovanému výsledku jednatele společnosti PROTOTYPE TEAM LTD. Žalovaný uvádí, že žalobce nespécifikoval jméno a kontakt na jednatele, který měl být vyslechnut. Správce daně není povinen zjišťovat osobu jednatele zahraniční právnické osoby a případně dále prověřovat, zda tato osoba není rezidentem jiného státu, než daná právnická osoba.

[7] Žalovaný zdůrazňuje, že správce daně má vyvinout maximální úsilí, aby se přiblížil co nejvíce zjištění skutečného skutkového stavu. S ohledem na evidentně odlišnou koncepci důkazního řízení v režimu správního řádu a v režimu daňového řádu tak argumentace žalobce podložená ustanoveními správního řádu nemůže mít žádný dopad na projednávanou věc. V dalších podrobnostech odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí. Závěrem navrhuje zamítnutí žaloby a nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení a právního zastoupení žalobci.

[8] Žalobce ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 11. 7. 2016, opakuje argumentaci uvedenou v žalobě. Uvádí, že ze všech předložených dokumentů lze jednoznačně dovodit, že účelem smluv uzavřených mezi žalobcem a společností Pavlík a partner s.r.o. byla propagace obchodního jména dle potřeb žalobce jako zadavatele na závodních vozidlech (sportovních vozidlech) na závodech v ČR i zahraničí. Cena reklamy byla stanovena dohodou stran a v souladu s ní byla také fakturována fakturami, přičemž tyto faktury byly posléze ze strany žalobce uhrazeny, a to přímo na stanovený účet, o čemž svědčí předložené bankovní výpisy z účtu žalobce. Bankovní výpisy tedy jednoznačně prokazují úhrady konkrétních faktur na příslušný účet uvedený na faktuře konkrétnímu dodavateli služeb (společnosti PROTOTYPE TEAM LTD.) V daném případě se nejednalo o náhodný či ojedinělý případ využití reklamních služeb, ale o dlouhodobý zažitý způsob žalobce, jak prezentovat svou společnost, získávat nové zákazníky a dosahovat co nejvyššího zisku. K auditorským zprávám uvádí, že se jedná o auditorské zprávy vyhotoveny přímo pro něj a má za to, že se jedná o dostatečně věrohodné důkazní prostředky. Dle žalobce je podstatné, že firma zabývající se monitoringem reklamy kontrolu provede a tuto skutečnost daňovému subjektu sdělí. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že splnil veškeré podmínky, jednal v souladu se zákonem a s judikaturou Nejvyššího správního soudu. K identifikaci svědka uvádí, že dle něj jeho specifikace byla dostatečná a v případě, že správce daně požaduje další informace, měl žalobce vyzyvat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, po nařízeném soudním jednání, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem.

[10] Na nařízeném soudním jednání účastníci řízení setrvali na svých podáních a odkázali na jejich obsah.

[11] Předmětem sporu je otázka, zda žalobce splňuje podmínky dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů a má tak nárok na odpočet uplatněných nákladů a zda tyto podmínky dostatečně prokázal. Zásadní je v projednávání věci doložení podmínky faktického plnění objednané služby, u které si žalobce nárokuje odpočet uplatněných nákladů. Žalovaný

nerozporuje samotné objednání a úhradu sjednané služby na základě vystavených faktur. Sporem je faktické provedení a prezentace tohoto plnění - reklamy společnosti (logo na sportovních závodních vozidlech) na smlouvených akcích.

Shrnutí skutkového stavu

[12] Dne 30. 3. 2010 a dne 29. 12. 2010 uzavřel žalobce, jako nájemce, se společností Pavlík a partner s.r.o., jako pronajímatelem, Smlouvy o nájmu reklamní plochy. Společnost Pavlík a partner s.r.o. jednající na základě mandátní smlouvy se zavázal přenechat žalobci k užívání část plochy na závodním vozidle za účelem umístění reklamy, obchodní značky, loga nebo obchodního jména žalobci. Společnost Pavlík a partner s.r.o. jako mandatář ve smlouvách o nájmu reklamní plochy prohlásil, že je oprávněn, na základě mandátní smlouvy uzavřené se zahraniční společností PROTOTYPE TEAM LTD., jako mandantem, přenechat do nájmu uvedené plochy v souladu s nájemní smlouvou. Plocha k pronájmu v roce 2010 činila 300 cm² a v roce 2011 činila 400 cm². Výše nájemného byla dohodnuta u smlouvy na rok 2010 na částku 600.000 Kč a u smlouvy na rok 2011 na částku 800.000 Kč.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že dne 11. 10. 2012 byla zahájena u žalobce daňová kontrola za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Dne 16. 4. 2014 byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole. Žalobce byl v rámci projednávání zprávy o daňové kontrole vyzván *k doložení faktického uskutečnění reklam*, aby potvrdil, že se jedná o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Dne 14. 5. 2013 byla v rámci ústního jednání zahájena kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.

[14] Dle předložené hlavní knihy žalobce v průběhu zdaňovacího období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 zaúčtoval na základě přijatých faktur od dodavatele Pavlík a partner s.r.o., e. č. 1509/09/10 a 1512/09/10 na nákladový účet 518.054 – Náklady na reklamu, rozhlas, TV, ost. částku v celkové výši 600.000 Kč (smlouva o pronájmu na rok 2010). K uvedenému nákladu byly doloženy: smlouva o nájmu reklamních ploch, včetně dodatku ze dne 30. 3. 2010, seznam akcí, kde měla být reklama prezentována, fotografie vozu s uvedením loga. Jelikož další listiny nebyly doloženy a předložené listiny dokládaly pouze formální stránku daného plnění, avšak nikoliv již jeho faktické uskutečnění od tohoto dodavatele, resp. jeho mandanta tak, jak bylo uvedeno na dokladech, správci daně vznikly objektivní pochybnosti, zda se jedná o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce na výzvu k doplnění důkazů navrhl provedení důkazů, a to smlouvu o pronájmu reklamních ploch na rok 2010, dodatek ke smlouvě na pronájem reklamních ploch na rok 2010, vzorovou dokumentaci, ze které je patrné umístění loga daňového subjektu na závodním vozidle, kalendář akcí na rok 2010, bankovní výpisy, ze kterých jsou patrné úhrady jednotlivých faktur, které byly hrazeny bankovním převodem, zprávu o auditu služeb vztahující se na poskytnutou reklamu na rok 2010, výslech svědka pana M. P., jednatele společnosti Pavlík a partner s.r.o.

[15] Správce daně požadoval po žalobci předložení takových důkazů, na základě kterých by žalobce prokázal, že došlo k faktickému provedení reklamních služeb dle smlouvy a to především, že došlo k aktivní či pasivní účasti závodního vozidla na mezinárodních závodech sportovních vozidel Le Mans Series, Sports Car Challenge a Interserie a na testovacích a prezentačních dnech závodů. Správce daně požadoval uvést konkrétní typ vozidla, na kterém byla reklama umístěna v době konání závodů, dle předloženého seznamu. V případě aktivní účasti vozidla chtěl správce daně uvést název stáje, kdo vozidlo řídil, kterých závodů se účastnilo. V případě pasivní účasti sdělení konkrétního místa, kde bylo vozidlo v konání závodních akcí umístěno. Žalobce však žádné takové důkazní prostředky nedoložil. Správce daně neobdržel žádné fotografie, videozáznamy apod. Žalobce odkazuje pouze na zprávu o auditu.

[16] Dle předložené hlavní knihy zaúčtoval žalobce od dodavatele Pavlík a partner s.r.o. dále fakturu evid. č. 1503/03/11, 1506/06/11, 1509/09/11 a 1512/04/11 na nákladový účet 518.052 – Náklady na reklamu – ostatní, částku v celkové výši 800.000 Kč (smlouva o pronájmu na rok 2011). U žalobce se opakovala výše uvedená situace a doložil pouze uvedené faktury, smlouvu o nájmu reklamních ploch, včetně dodatku ze dne 29. 12. 2010, seznam akcí, kde měla být reklama prezentována. Další listinné důkazy žalobce nedoložil. Žalobce byl vyzván k doložení faktického provedení a prezentace tvrzené reklamy. Žalobce pro podložení své argumentace v odpovědi na výzvu navrhl provést důkazy smlouvou o pronájmu reklamních ploch na rok 2011, dodatek ke smlouvě na pronájem reklamních ploch na rok 2011, vzorovou dokumentaci, ze které je patrné umístění loga daňového subjektu na závodním vozidle, kalendář akcí na rok 2011, bankovní výpisy, ze kterých jsou patrné úhrady jednotlivých faktur, které byly hrazeny bankovním převodem, zprávu o auditu služeb vztahující se na poskytnutou reklamu na rok 2011 a protokoly z výsledku svědka M. P. I u tohoto kontrolovaného období nedošlo k doložení požadovaných fotografií či videozáznamů.

[17] Z auditorské zprávy (nájemní smlouva na rok 2011), kterou vypracovala společnost AUDIT-INVEST LTD., vyplývá, že na základě osobního zjištění auditorky společnosti dosvědčují, že pronajatá reklamní plocha společnosti AMAX, spol. s r.o., reklama o velikosti 400 cm², měla být bezvýhradně prezentovaná na vyjmenovaných akcích v roce 2011 a to plně v souladu se smlouvou o nájmu reklamní plochy. Společnost AUDIT-INVEST LTD. vyhotovila auditorskou zprávu na základě smluvního vztahu o auditu služeb pro firmu PROTOTYPE TEAM LTD., která pronájem reklamní plochy poskytovala. Auditorkami by tak měly být paní Ch. C. v. d. B. a paní M. J. O'. Společnost AUDIT-INVEST LTD. má sídlo, dle razítka na auditorské zprávě, na Britských panenských ostrovech, přičemž doložka vidimace pochází z Mauritia. Mezi jednotlivé akce, kde mělo proběhnout plnění, patří, dne 2. – 3. 4. Le Castellet, F; dne 6. – 7. 5 Spa –Francorchamps, B; 14. – 15. 5. Franciacorta, I; 21. – 22. 5. Red-Bull-Ring, A; 2. - 3. 7. Imola I, Nürburgring, D; 22. – 23. 7. Hockenheim, D; 6. – 7. 8. Most, CZ; 10. – 11. 9. Silverstone, GB, Dijon, F; 24. – 25. 9 Monza, I; 1. – 2. 10 Lausitzring, D.

[18] Z dodatku ke smlouvě ze dne 29. 12. 2010 vyplývá, že seznam akcí v roce 2011 tvoří mezinárodní závody sportovních vozidel Le Mans Series, Sports Car Challenge a Interserie, dále testovací a prezentační dny. Velikost pronajímané plochy byla dle dodatku stanovena na 400 cm². Výše nájemného byla dohodnuta na 800.000 Kč bez DPH. Dle dodatku byly

dohodnuty termíny a výše dílčího plnění na 15. 3. 2011, 15. 6. 2011, 15. 9. 2011 a 15. 12. 2011 a vždy po částce 200.000 Kč. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že cena za jedno plnění činila 47.000 Kč.

[19] Z auditorské zprávy (nájemní smlouva na rok 2010), kterou vypracovala společnost AUDIT-INVEST LTD., vyplývá, že na základě osobního zjištění auditorky společnosti dosvědčují, že pronajatá reklamní plocha společnosti AMAX, spol. s r.o., reklama o velikosti 300 cm², měla být bezvýhradně prezentovaná na vyjmenovaných akcích v roce 2010 a to plně v souladu se smlouvou o nájmu reklamní plochy ze dne 30. 3. 2010. Společnost AUDIT-INVEST LTD. vyhotovila auditorskou zprávu na základě smluvního vztahu o auditu služeb pro firmu PROTOTYPE TEAM LTD., která pronájem reklamní plochy poskytovala. Auditorkami by tak měly být paní Ch. C. v. d. B. a paní M. J. O'. Společnost AUDIT-INVEST LTD. má sídlo, dle razítka na auditorské zprávě, na Britských panenských ostrovech, přičemž doložka vidimace pochází z Mauritia. Mezi jednotlivé akce, kde mělo proběhnout plnění, patří, dne 9. – 11. 4. El Castellet, F; dne 17. – 18. 4 Hockenheim, D; B; 1. – 2. 5. Nürburgring, D; 7. – 9. 5. Spa –Francorchamps; 22. – 23. 5 Most, CZ; 18. – 20. 6. Lausitzring, D. ; 19. – 20. 6. Hockenheim, D; 2. – 3. 7 Hockenheim, D; 9. – 11. 7. Oschersleben, D; 15. – 17. 7. Algarve, P; 21. - 22. 8. Hungaroring, H; 28. – 29. 8. Most, CZ; 4. – 5. 9. Dijon, F; 10. – 12. 9. Silverstone, GB; 25. – 26. 9. Monza, I, Salzburgring, A; 8. – 10. 10. Hockenheim, D.

[20] Z dodatku ke smlouvě ze dne 29. 12. 2010 vyplývá, že seznam akcí v roce 2010 tvoří mezinárodní závody sportovních vozidel Le Mans Series, Sports Car Challenge a Interserie, dále testovací a prezentační dny. Velikost pronajímané plochy byla dle dodatku stanovena na 300 cm². Výše nájemného byla dohodnuta na 600.000 Kč bez DPH. Dle dodatku byly dohodnuty termíny a výše dílčího plnění na 15. 9. 2010, 15. 12. 2010, vždy po částce 300.000 Kč. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že cena za jedno plnění činila 35.300 Kč.

[21] Žalovaný však tyto výše žalobcem předložené důkazní prostředky a tím i tvrzení žalobce o vynaložení předmětných nákladů zpochybnil tím, že poukázal na nesrovnalosti týkající se faktického plnění služby.

K ustanovení § 24 odst. zákona o daních z příjmů

[22] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

[23] Podle Nejvyššího správního soudu totiž „[u]znání výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů předpokládá splnění několika podmínek. **Především musí být prokázáno, že se jedná o výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, tedy v posuzované věci, zda ručení mohlo objektivně sloužit (či se stěžovatelka mohla rozumně domnívat, že bude sloužit) k udržení či zvýšení příjmů z jejího podnikání, a že odměna, kterou v té souvislosti sjednala, nebyla vzhledem k poměrům na trhu v době sjednání smlouvy natolik zjevně vyšší než cena obvyklá, že by stěžovatelka s ohledem na své znalosti a schopnosti**

musela její nepřiměřenou výši rozpoznat.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2008, ve věci sp. zn. 8 Afs 72/2007).

[24] Pokud se jedná o prokazování výdajů (nákladů) ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, k této otázce se již Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil. Příkladem lze uvést rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, v němž vyslovil právní názor, že „*daňově uznatelnými ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů budou výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů.*“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72 bylo judikováno, že „*[p]ro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. **průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen.** Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo; jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné*“. Z rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Afs 90/2004 - 70, publikovaném pod č. 794/2006 Sb. NSS, pak plyne, že základní podmínkou daňové uznatelnosti nákladu (výdaje) je, aby byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení příjmu. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše vynaloženého výdaje i ohledně jeho účelu totiž nese poplatník. Proto pokud tento daňový subjekt v daňovém řízení neunese důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází. Vzniknou-li tedy správci daně pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění ovlivňujícího základ daně a daň, je ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků součástí důkazního břemene daňového subjektu i povinnost prokázat uskutečnění tohoto plnění (obchodního případu, vynaloženého nákladu) nejen po formální stránce daňovým dokladem (fakturou, výdajovým pokladním dokladem), ale také po stránce faktické, tj. povinnost prokázat, že se plnění skutečně realizovalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Afs 18/2008 – 48, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 11/2013-37). V daňovém řádu uvedenou povinnost nalezneme v ustanovení § 92 odst. 3.

[25] K ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů uvádí odborná literatura následující a to, že zákon o daních z příjmů vychází z předpokladu, že ekonomické subjekty, zejména podnikatelské, se chovají ekonomicky racionálně. Podnikatel své daňově relevantní příjmy a výdaje váže k takovým aktivitám, které dávají z ekonomického hlediska smysl, tedy budou prováděny za účelem dosažení zisku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 27/2009-59 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2 Afs 44/2003-73). Ustanovení tematizuje výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Přičemž pojem zajištění a udržení příjmů mají časovou dilataci přilehlou k době faktického dosahování zdanitelného příjmu. Zároveň sama skutečnost, že daňový subjekt předmětnou částku skutečně zaplatil, ještě neznamená, že

se jedná o daňově uznatelný výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a neprokazuje ani, co bylo skutečným předmětem odměňované činnosti. Daňový subjekt si od základu daně nemůže odečíst jakékoli výdaje, ale pouze ty, které splňují zákonem stanovené podmínky, tj. v první řadě se musí jednat o výdaj, který slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, a jeho **vynaložení musí být poplatníkem nepochybně prokázáno**. Nejvyšší správní soud vychází z úvahy, že při posuzování uznatelnosti daňového nákladu (výdaje) dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je nerozhodné, zda deklarované plnění bylo poskytnuto skutečně subjektem uvedeným jako dodavatel na účetních dokladech a zda právě tento subjekt přijal úplatu za poskytnuté plnění [byl adresátem nákladu (výdaje)], **rozhodné je v této souvislosti faktické vynaložení deklarovaného nákladu, tj. zda poskytnutý náklad (výdaj) byl vynaložen v deklarované výši právě za deklarované plnění** [při splnění dalších podmínek daňové uznatelnosti tohoto nákladu (výdaje)]; srov. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Afs 11/2011-68." (viz PELC, V.: Zákon o daních z příjmů. Komentář. 2. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 1403 s. ISBN 978-80-7400-517-6)

[26] Žalobce v rámci žaloby odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2013, č. j. 5 Afs 29/2012-47, ze které jednoznačně vyplývá, že za výdaje snižující daňový základ poplatníka lze uznat takové výdaje, které poplatník skutečně vynaložil, tedy zda byla služba, za kterou poplatník zaplatil, provedena. Odkaz žalobce tak podporuje argumentaci a tvrzení žalovaného a i zdejší soud se s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a má za to, že poplatník musí doložit, že služba byla fakticky provedena, aby mohl požadovat odečtení nákladů dle ustanovení § 24 odst. 1 o daních z příjmů.

[27] Z výše uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že žalobce v případě, že uplatňuje odečet dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, musí **dostatečně a nepochybně prokázat**, že došlo k faktickému plnění objednané služby.

K unesení důkazní povinnosti žalobce

[28] Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

[29] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

[30] Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků správce daně hodnotí při rozhodování důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Podle ustanovení § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků při uplatňování daňových zákonů bere

vždy v úvahu skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něj. Těmto ustanovením koresponduje § 8 odst. 1 a odst. 3 daňového řádu.

[31] Co se týče rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků (§ 92 odst. 3 daňového řádu) daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Oproti tomu podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) téhož zákona [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu] platí, že správce daně mimo jiné prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale daňový subjekt má prioritně povinnost dokazovat vše, co sám tvrdí. Každý daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní).

[32] Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005 ve věci sp. zn. 1 Afs 54/2004 (citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat, co sám tvrdí.

[33] Pokud daňový subjekt předloží ke svým tvrzením důkazní prostředky, hodnotí je správce daně v souladu s požadavky kladenými na řádně vedené důkazní řízení, tj. hodnotí důkazy dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Prokáže-li však správce daně v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem, přeneše se důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, jehož povinností je pak navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Povinností správce daně je dbát na úplné zjištění rozhodných skutečností. Důkazní povinnost daňového subjektu tedy není bezbřehá a daňový subjekt prokazuje to, co uvede v daňovém přiznání a co se týká jeho vlastní daňové povinnosti. Jak ostatně zdůraznil Nejvyšší správní soud, „[z]e skutečnosti, že daňový subjekt nese důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daň. ř., nemohou pro daňový subjekt – zejména s ohledem na § 31 odst. 8 písm. c) daň. ř., který daňové břemeno ohledně existence skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, přesouvá na správce daně – plynout další důkazní povinnosti, které daňovému subjektu zákon neukládá. Daňové břemeno, které nese daňový subjekt, není nekonečně široké – ustanovení § 31 odst. 9 daň. ř. **nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám** (viz nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 38/95, zveřejněný pod č. 130/1996 Sb. a jako nálezy č. 33 ve svazu 5. Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Z toho vyplývá, že zejména nelze po daňovém subjektu požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodů

zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zapláceno.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 2 Ans 1/2005-57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS).

[34] V nyní projednávané věci žalobce prokazoval náklady za pronájem reklamní plochy na závodních vozidlech, objednaných u společnosti Pavlík a partner s.r.o., fakturami, smlouvami o pronájmu reklamních ploch a dodatky ke smlouvám, které zprostředkovatel (Pavlík a partner s.r.o.) uzavřel s dodavatelem PROTOTYPE TEAM LTD., dále žalobce předložil výpisy z bankovního účtu, fotografie závodního automobilu polepeného logem společnosti žalobce, přičemž není zřejmé, kde závodní automobil stojí a v poslední řadě zprávou o auditu služby, jak je uvedeno výše.

[35] Zdejší soud k předloženým důkazním prostředkům uvádí, že z výpisů z bankovního účtu nelze říci, že reklama byla fakticky provedena. Samotný výpis potvrzuje úhradu objednané služby, což není rozporem v projednávané věci. Fotografie závodního automobilu taktéž není průkazná, jelikož není zřejmé, kde a kdy byla fotografie pořízena. Jedná se pouze o volně samostatně stojící závodní vůz, kde je nalepena reklama s logem společnosti žalobce. Tuto fotografii nelze spojit s žádnou z akcí, které byly mezi stranami sjednány.

[36] K auditorským zprávám zdejší soud konstatuje, že z auditorské zprávy pro plnění za rok 2011 (na základě výše uvedeného seznamu - 12 akcí), kde se měla reklama pohybovat, plyne, že splatná částka by měla činit v první čtvrtině roku (do 15. 3. 2011) nulovou částku, jelikož ze zpětné zprávy o akcích, kde se reklama měla objevovat, žádné akce do 15. 3. 2011 neproběhly. V druhé čtvrtině se mělo jednat o čtyři akce dle zprávy, což je 4 akce x 47.000 Kč, ve třetí čtvrtině roku 7 akcí x 47.000 Kč a ve čtvrté čtvrtině roku 1 akce x 47.000 Kč. Celkem, pokud, jak tvrdí žalobce, měla být cena za jednu akci ve výši 47.000, za rok 2011 měl zaplatit částku ve výši 564.000 Kč. Plnění pro rok 2011 však bylo smlouvou vyčísleno na 800.000 Kč.

[37] Z auditorské zprávy za plnění roku 2010 (na základě výše uvedeného seznamu - 17 akcí), vyplývá, že částka měla činit v první polovině roku (do 15. 9. 2010) 14 akcí x 35.300 Kč, v druhé polovině roku 3 akce x 35.300 Kč. Celkem, pokud, jak tvrdí žalobce, měla být cena za jednu akci ve výši 35.300, za rok 2010 měl zaplatit částku ve výši 600.100 Kč. Částka tak v roce 2010 odpovídá smlouvenému plnění, tedy 600.000 Kč.

[38] Žalovaný vyhodnotil v rámci napadeného rozhodnutí, že pro něj nejsou auditorské zprávy věrohodné a že se nejedná o auditorskou zprávu nezávislou a neuznal je ve smyslu prokázání fakticity plnění, že předmětné reklamní služby proběhly tak, jak je ve smlouvě. Zdejší soud souhlasí s názorem žalovaného v tom, že na základě zpráv o auditu není zřejmé, že by služba opravdu proběhla. I přestože by byla zpráva o auditu, jako důkaz plnohodnotně uznána, zdejší soud zdůrazňuje, že ze samotného obsahu není jasné, zda reklama byla propagována. Ve zprávě není uvedeno, na jakém závodním automobilu se reklama nacházela, nejsou doloženy fotografie ani videozáznamy z jednotlivých akcí.

[39] Správce daně, dle soudu prokázal, že skutkový stav týkající se daňové povinnosti a tvrzení žalobce byl jiný, než jak vyplývá z předložených dokladů – tedy bylo dostatečně zpochybněno, že faktická realizace reklamy na předmětných závodních vozidlech doložena nebyla. Z provedeného dokazování lze dovodit závěr, že žalobce výdaj ve výši 800.000 Kč za rok 2011 a výdaj ve výši 600.000 Kč za rok 2010 za uskutečněný pronájem reklamní plochy prostřednictvím dodavatele Pavlík a partners s.r.o. objednal a zaplatil, což ostatně ani žalovaný nijak nezpochybnil. Žalobce, však na základě výše uvedeného nedoložil, že by služba byla fakticky, dle smlouvy, prezentována na uvedených akcích, a proto závěr o vyloučení částky 1.400.000 Kč z daňově uznatelných nákladů dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů z důvodů uváděných žalovaným, ob stojí.

[40] Důkazní břemeno tak žalobce v předmětné věci neunesl a předložené důkazy nelze zhodnotit jako dostatečné pro doložení faktického plnění služby. Dle zdejšího soudu nebyly jednoznačně splněny podmínky pro uznání odpočtu dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Zdejší soud tak **námítku považuje za nedůvodnou.**

[41] Zdejší soud nad rámec výše uvedeného odůvodnění poukazuje i na rozpor v tvrzení žalobce. V žalobě tvrdí, že měl k dispozici kalendář akcí až po ukončení sezóny. Platby, které probíhaly za určité období za provedenou službu, tak nemohly být blíže specifikovány během roku. Nemohlo být tak během sezóny možné spojit určité platby (které proběhly mezi žalobcem a společností Pavlík a partners s.r.o. za uvedená období) s přesně určenými akcemi. Žalobce v podstatě nemohl vědět, za co platí a pouze se spoléhal na závěrečnou zprávu o auditu služby. Sám žalobce dále konstatuje, že mohl jednotlivé akce sledovat na internetu, ale jelikož dostal seznam akcí až po sezóně, zdejšímu soudu není jasné, jak mohl akci na internetu sledovat.

Osoba poskytovatele služby

[42] K námitce týkající se pochybnosti ohledně osoby poskytovatele zdejší soud uvádí, že žalovaný se k žádné pochybnosti v rámci řízení nevyjadřuje a zaměřuje se pouze na splnění podmínek dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Zdejší soud konstatuje, že tato námitka nebyla předmětem sporu ve správním řízení u prvního stupně ani v odvolacím řízení a není sporné, kdo je poskytovatelem služby. Žalobce ani žalovaný nemají sporu o tom, jak samotné objednání služby proběhlo, včetně podpisu nájemní smlouvy či jednotlivých stran smlouvy. **Námitka směřující proti osobě poskytovatele je tak nedůvodná a v projednávané věci nerelevantní.**

K návrhům o provedení dalších důkazů

[43] Žalobce v rámci žaloby opakovaně brojí proti nedostatečnému vypořádání se s návrhy na dokazování v rámci správního řízení. Zdejší soud konstatuje, že ke všem navrhovaným důkazním prostředkům se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí dostatečně vyjádřil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí na str. 5 a 6, proč nepovažuje Zprávu o auditu služby – písemná svědecká výpověď za věrohodnou, jelikož sám provedl šetření na webových stránkách, kde našel konkrétní závody za rok 2011 a zkonstatoval, že se na prezentovaných fotografiích ze závodu nenachází reklama žalobce. K fotografiím prokazující umístění reklamy žalobce na dalších místech nijak nedokazují, že byla reklama fakticky provedena na

závodních automobilech. K námitce týkající se playlistu se vyjadřuje na str. 14 napadeného rozhodnutí. K navrhovaným důkazům provedením výpovědí vyjadřuje v napadeném rozhodnutí na str. 12, a zdejší soud zdůrazňuje, že vypořádání návrhu na doplnění dokazování je ze strany žalovaného dostatečné a přezkoumatelné. K bankovním výpisům uvádí žalovaný na str. 14, že se jedná pouze o doložení zaplacené peněžní částky, tedy formální stránku, ale nejedná se o prokázání faktického provedení služeb. V napadeném rozhodnutí na str. 13 žalovaný odkazuje na výpověď M. P., tudíž je zřejmé, že důkazní prostředek formou výpovědi žalovaný použil v rámci správního řízení. Ke všem zásadním důkazům se tak žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí vyjádřil a případné pochybnosti dostatečně identifikoval a odůvodnil.

[44] K námitce týkající se neprovedení navrhovaného výsledku jednání zdejší soud dále konstatuje, že správce daně v době jeho rozhodování (stejně tak ani původní žalovaný v průběhu řízení odvolacího), neměl k dispozici nástroj, kterým by bylo lze tyto svědky vyslechnout. Mezinárodní pomoc v daňových věcech je upravena zákonem č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, ve znění pozdějších předpisů. Ten ji umožňuje poskytnout buď na základě mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, ve vztahu ke státu, který je stranou této mezinárodní smlouvy, nebo v souladu s právem Evropských společenství ve vztahu k členským státům Evropské unie. Britské Panenské ostrovy nejsou součástí Evropské unie, proto by bylo lze žádat o mezinárodní pomoc pouze na základě bilaterální mezinárodní smlouvy. Ta však v době rozhodování daňových orgánů mezi Českou republikou a Britskými Panenskými ostrovy uzavřena nebyla (platnost pro ČR nabyla až dne 19. 12. 2012) a správce daně tak nemohl vyhovět požadavku stěžovatele na výsledek osob tam se zdržujících.

[45] K opakovanému požadavku žalobce vznesenému v rámci žaloby, o provedení dalších důkazů před soudem, jako je výsledek jednání společnosti PROTOTYPE TEAM LTD. a AUDIT-INVEST LTD., se kterým se žalovaný vypořádal na str. 11 napadeného rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že jej považuje za zcela nadbytečný. V případě, že by reklama byla fakticky provedena, nevidí zdejší soud důvod, proč nebyly v rámci zprávy o auditu uvedeny bližší informace o závodech a samotné reklamě na závodních autech spolu s fotografií. Zdejší soud nemá za to, že by navrhované výsledky osvětlily situaci projednávané věci. Co se týče výsledku jednání společnosti PROTOTYPE TEAM LTD., ze správního spisu vyplývá, že společnost pouze poskytla, jako dodavatel, službu, ale kontrolou provedené služby, byla pověřena společnost AUDIT-INVEST LTD. Soud tak má za to, že by nebylo výsledkem jednání PROTOTYPE TEAM, LTD. reálně možné zjistit, zda reklama byla propagována. Jednatel by mohl pouze potvrdit samotné objednání služby, což není žalovaným rozporováno. Stejný postoj má zdejší soud i na vznesení dotazu na společnost AUDIT-INVEST LTD., pokud by to tak opravdu bylo, že reklama byla prezentována, auditorky by jistě uvedly bližší a podrobnější informace o závodu. Nad rámec zdejší soud dává za pravdu žalovanému, který ve svém vyjádření zdůrazňuje, že žalobce v rámci správního řízení přesně nespecifikoval, o jaké výsledky žádá, jelikož neposkytl kontaktní údaje.

V. Závěr a náklady řízení

[46] Zdejší soud dospěl k závěru, na základě výše uvedeného, že žalovaný nepochybil, pokud z uvedených důvodů neuznal žalobcem uplatněné náklady na pronájem reklamní plochy na závodních vozidlech. Žalobce nevyvrátil svojí argumentací a doloženými podklady domněnku žalovaného, že objednaná služba fakticky neproběhla. Žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalovaný i prvostupňový orgán veškeré důkazní prostředky jednotlivě i ve vzájemné souvislosti vyhodnotily a dospěly k závěru, že daňový subjekt nepředložil takové důkazní prostředky, které by prokazovaly, že se reklama na závodních vozidlech fakticky uskutečnila. Správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu a bylo prokazatelným a přezkoumatelným způsobem zjištěno, že žalobce nesplnil požadavky dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[47] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[48] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu